

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: E. K., „X“**, zastoupená obecným zmocněncem Z. K., „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 25.10.2011, č.j. 659/SZ/2011-16, JID 194617/2011/KUUK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 25.10.2011, č.j. 659/SZ/2011-16, JID 194617/2011/KUUK, , **se r u š í p r o v a d y řízení** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **p o v i n e n** žalobkyni **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **116,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včasně podanou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 11.1.2012 domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 25.10.2011, č.j. 659/SZ/2011-16, JID 194617/2011/KUUK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, ze dne 2.2.2011, č.j. 10734/2011/TEP, kterým byl zamítnut její návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a rozhodnuto, že jí bude příspěvek na péči nadále poskytován v původní výši 800,- Kč měsíčně.

Žalobkyně ve své žalobě stručně zrekapitulovala průběh dosavadního správního řízení v předmětné věci. Následně žalobkyně konstatovala, že dle jejího názoru Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí absolutně nerespektuje její zdravotní stav ani doporučení specialistů a odborníků, kteří jí vzhledem k závažnosti jejího zdravotního stavu indikují celodenní péči druhé osoby. Zdůraznila dále, že z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu posudková komise snížila počet nezvládaných úkonů.

Dále žalobkyně zdůraznila, že nebylo přihlédnuto ke změně zdravotního stavu, ke které došlo v mezidobí od podání žádosti, kterou bylo zahájeno správní řízení. Změnila se její schopnost chůze a bylo zjištěno i podstatné postižení zraku. V současnosti není schopna chůze ani po rovině. Bylo diagnostikováno těžké postižení sítnice bez možnosti operačního zlepšení. Je tedy zcela odkázána na pomoc jejího syna v případě, kdy je nutno něco přechíst, podepsat či napsat. Odvolává se rovněž na obsah zápisu ze sociálního šetření.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Na tomto místě soud podotýká, že v průběhu soudního řízení vedeného dle zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), počínaje dnem 1.1.2012 podle čl. VIII. bod 10 zák. č. 366/2011 přešla pravomoc z původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o příspěvcích na péči. V dalším řízení počínaje dnem 1.1.2012 je tak nově v projednávané věci podle ust. § 69 s.ř.s. bez dalšího žalovaný Ministerstvo práce a sociálních věcí a již nikoli Krajský úřad Ústeckého kraje.

Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že v reakci na nesouhlas žalobce s posudkem Posudkové komise si správní orgány vyžádaly vypracování doplňujícího posudku. Ani při vypracování doplňujícího posudku nebyly shledány důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí byly posudky posudkové komise, jejichž závěry se Krajský úřad Ústeckého kraje řídil.

Dále žalovaný uvedl, že i přes to, že sociální pracovnice Magistrátu města Teplice při sociálním šetření dospěla k závěru, že žalobkyně nezvládá nebo potřebuje pomoc či dohled u 20 posuzovaných úkonů, bylo sociální šetření jedním z podkladů, ze kterých bylo při posuzování stupně závislosti žalobkyně vycházeno, nikoli však jediným.

Žalovaný rovněž uvedl, že posudková komise dne 12.5.2011 konstatovala, že nebyla namítnuta změna zdravotního stavu v průběhu odvolacího řízení. Takovou změnu sama komise rovněž nezjistila, ani nebylo žádáno o aktuální posouzení zdravotního stavu. Posudkové zhodnocení a tedy i odůvodnění rozhodnutí o odvolání dle žalovaného obsahuje podklady, z nichž bylo při posuzování stupně závislosti vycházeno. Ke snížení počtu úkonů žalovaný uvedl, že v posudkovém závěru a tedy i v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že posuzovaná jistě potřebuje pomoc druhé osoby u úkonů fyzicky náročnějších a úkonů, při kterých je nutná delší chůze a dlouhé stání. Je však schopna stoje, je schopna chůze po rovině a řadu sledovaných úkonů je schopna vykonávat vsedě. Posudková komise se dle žalovaného zabývala i námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání a následně také lékařskými zprávami, ale nezjistila žádné posudkově významné změny zdravotního stavu, a to ani v rámci opakovaného přezkumu.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně prostřednictvím repliky vyhotovené jejím synem. Zdůraznila, že v žalobou napadeném rozhodnutí není uvedeno, proč došlo ze strany správního orgánu a posudkové komise odlišnému posouzení jejích schopností oproti hodnocení obsaženému v zápisu ze sociálního šetření. Zdůraznila, že z domu nevychází právě s ohledem na svůj zdravotní stav. Zdůraznila rovněž, že dle jejího názoru komise nepřihlédla k posudkům odborných lékařů, které jí byly ze strany žalobkyně předkládány.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s., bez jednání, neboť žalovaný ani žalobkyně nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas

s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 cit. zákona. O příspěvku rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností. Podle § 8 téhož zákona se osoba považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 4 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, b) stupni II. (středně těžká závislost), jestliže z téhož důvodu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 takových úkonech (u osoby mladší 18 let při více než 10 úkonech), c) stupni III. (těžká závislost), jestliže z téhož důvodu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 24 takových úkonech (u osoby do 18 let věku při více než 15 úkonech), a konečně d) stupni IV. (úplná závislost), jestliže z téhož důvodu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 30 takových úkonech (u osoby do 18 let věku při více než 20 úkonech). Podle § 9 odst. 1 uvedeného zákona se při posuzování péče o vlastní osobu pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat úkony taxativně vyjmenované pod písmeny a) až r) téhož ustanovení, mezi něž patří především příprava, podávání, porcování a přijímání stravy, dodržování pitného režimu, mytí těla, koupání nebo sprchování, péče o ústa, vlasy, nehty, holení, výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, vstávání z lůžka, uléhání, změna poloh, sezení, stání a přemísťování předmětů denní potřeby, chůze, výběr oblečení, rozpoznání jeho správného vrstvení, oblékání, obouvání či orientace v přirozeném prostředí, provedení jednoduchého ošetření a dodržování léčebného režimu. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se při posuzování soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat zde taxativně vyjmenované úkony pod písmenem a) až r), mezi něž patří komunikace slovní, písemná či neverbální, orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase a mimo přirozené prostředí, nakládání s penězi nebo jinými cennostmi, obstarávání osobních záležitostí, obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), uspořádání času, plánování života, zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, vaření, ohřívání jednoduchého jídla, mytí nádobí, běžný úklid domácnosti, péče o prádlo, přepírání drobného prádla, péče o lůžko, obsluha běžných domácích spotřebičů, manipulace s kohouty a vypínači, manipulace se zámky, otevírání, zavírání oken a dveří, udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady

a další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. Při hodnocení vyjmenovaných úkonů pro účely stanovení stupně závislosti se přitom hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat jednotlivé úkony podle odst. 1 a 2, které se počítají. Při hodnocení úkonů podle odst. 1 a 2 se úkony uvedené v jednotlivých písmenech považují za jeden úkon, přičemž pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odstavci 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout; bližší vymezení úkonů uvedených v odstavci 1 a 2 a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí předpis (§ 9 odst. 3, 4 a 5 téhož zákona). Podle § 11 odst. 2 téhož zákona činí výše příspěvku pro osoby starší 18 let za kalendářní měsíc 800,- Kč, jde-li o lehkou závislost, 4 000,- Kč, jde-li o středně těžkou závislost, 8 000,- Kč, jde-li o těžkou závislost a 12 000,- Kč, jde-li o úplnou závislost. Nárok na příspěvek přitom vzniká dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a 8 cit. zákona.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje zrušit hned pro dvě vady řízení, a to jednak ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. – když rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, a jednak ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. – když správním orgánem vzatý skutkový stav za základ napadeného rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, nemá oporu ve správním spise, jenž byl předložen žalovanou stranou.

K nedostatečnému zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vedoucího k znemožnění jeho řádného soudního přezkumu v rámci správního soudnictví soud předně uvádí, že procesním předpisem, podle kterého v době rozhodné postupoval správní orgán je již výše citovaný správní řád – zákon č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Pak ovšem nelze zapomínat na skutečnost, že v souladu se základními zásadami správního řízení musí každé správní rozhodnutí, tedy i zamítavé rozhodnutí týkající se žádosti o zvýšení stupně závislosti u příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, splňovat určité požadavky a nároky na ně zákonem – v předmětné věci tedy správním řádem – kladené. Obsahovými náležitostmi správního rozhodnutí jsou podle ust. § 68 správního řádu výrok, odůvodnění a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání.

Výroková část rozhodnutí obsahuje vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je nutno ve výroku jednoznačně specifikovat, protože právě v této části rozhodnutí správní orgán ukládá povinnosti, zakládá práva, mění právní vztahy nebo stavy či je autoritativně deklaruje. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že výroková část žalobou napadeného rozhodnutí je jasná, srozumitelná, přesná a určitá, tak jak vyžaduje shora citované ustanovení správního řádu. Taktéž v předmětné věci není nikterak zpochybňována řádnost poučení o možnostech přezkumu rozhodnutí správního orgánu.

Další obligatorní obsahovou částí správního rozhodnutí je odůvodnění. Pouze v případech, kdy správní orgán prvního stupně vyhoví všem účastníkům v plném rozsahu, nemusí být podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění do správního rozhodnutí zařazeno. Vzhledem ke skutečnosti, že nebylo vyhověno žádosti žalobkyně, byl prvoinstanční správní orgán podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu povinen uvést v odůvodnění všechny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, jakož i úvahy, kterými byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů. Jinými slovy to znamená, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, proč správní orgán považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považoval skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné či jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Je třeba si uvědomit, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního

orgánu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu má správní orgán postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Přesvědčivě odůvodněné správní rozhodnutí posiluje důvěru veřejnosti a zejména pak účastníků správního řízení ve správnost rozhodování správního orgánu, což mnohdy vede k dobrovolnému plnění ukládaných povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie upravené v ust. § 6 odst. 1, odst. 2 správního řádu, popř. představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti správnímu rozhodnutí řádný či mimořádný opravný prostředek, popř. správní žalobu.

V případě žalobou napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 25.10.2011, které bylo vydáno v rámci odvolacího řízení, nemohl soud učinit jiný závěr než ten, že neobsahuje řádné odůvodnění svého zamítavého výroku, když toto druhoinstanční rozhodnutí v části označené jako „odůvodnění“ jen popisuje dosavadní průběh správního řízení, dále cituje právní úpravu obsaženou v zákoně o sociálních službách, která se týká příspěvku na péči a jako důvod zamítnutí odvolání žalobce uvádí, že bylo vycházeno z posudkových závěrů ze dne 12.5.2011 a 2.9.2011 Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, dle kterých k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla žalobkyně shledána osobou, která se podle ust. § 8 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni – středně těžká závislost, neboť šlo o osobu, která se podle ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve I. stupni - lehká závislost. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu totiž dle uvedených posudků nepotřebovala žalobkyně každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, potřebovala však každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Dále je v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeno, že bylo vycházeno nejen z posouzení zdravotního stavu oprávněné osoby, ale i ze sociálního šetření provedeného obcí s rozšířenou působností.

Vedle toho pak odůvodnění rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje obsahu výčet podkladů, ze kterých komise vycházela při vypracování dotyčných posudků, a také stručné předeštění toho, co komise zjistila z předložené lékařské dokumentace o zdravotním stavu žalobkyně.

Na základě výše uvedených posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem bylo dle druhostupňového rozhodnutí zjištěno, že žalobkyně potřebuje pomoc již pouze u 15 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a to:

- podávání a porcování stravy
- koupání nebo sprchování
- přemísťování předmětů denní potřeby
- chůze po schodech nahoru a dolů
- orientace vůči jiným fyzickým osobám v čase a mimo přirozené prostředí
- obstarávání osobních záležitostí
- zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku
- obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování)
- vaření, ohřívání jednoduchého jídla
- mytí nádobí
- běžný úklid v domácnosti
- přepírání drobného prádla

- péče o lůžko
- udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady
- další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti.

Oproti závěrům prvoinstančního orgánu, který vycházel z posudku posudkového lékaře OSSZ Teplice ze dne 18.1.2011, dle závěrů odvolacího orgánu potřebovala žalobkyně navíc pomoc při následujících úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti:

- orientace vůči jiným fyzickým osobám v čase a mimo přirozené prostředí
- zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku
- přemísťování předmětů denní potřeby.

Dle odvolacího správního orgánu však nepotřebovala oproti názoru prvoinstančního orgánu žalobkyně pomoc při následujících úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti:

- péče o ústa, vlasy, nehty, holení
- výkon fyziologické potřeby včetně hygieny
- stání, schopnost vydržet stát
- chůze po rovině.

Oproti závěrům zjištěným v rámci sociálního šetření dle závěrů odvolacího orgánu potřebovala žalobkyně navíc pomoc při následujících úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti:

- orientace vůči jiným fyzickým osobám v čase a mimo přirozené prostředí
- přemísťování předmětů denní potřeby
- přepírání drobného prádla.

Dle odvolacího správního orgánu však nepotřebovala oproti závěrům sociálního šetření žalobkyně pomoc při následujících úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti:

- péče o ústa, vlasy, nehty, holení
- výkon fyziologické potřeby včetně hygieny
- stání, schopnost vydržet stát
- chůze po rovině
- provedení si jednoduchého ošetření
- dodržování léčebného režimu
- nakládání s penězi nebo jinými cennostmi
- péče o prádlo.

Přestože závěry, posudkových komisí, ze kterých bylo vycházeno při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jsou v rozporu nejen se závěry učiněnými při sociálním šetření v bydlíšti žalobkyně, ale jsou v rozporu i se závěry posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, neobsahuje odůvodnění kromě obecného odkazu na skutečnost, že byly respektovány závěry posudkové komise, žádné konkrétní úvahy, které vedly krajský úřad k zamítavému rozhodnutí. Krajský úřad se v žalobou napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal s uvedenými rozpory mezi závěry sociálního šetření, kdy bylo shledáno, že žalobkyně potřebuje pomoc při 20 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, posudkem posudkového lékaře v prvoinstančním řízení, který shledal, že žalobkyně potřebuje pomoc při 16 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a závěry posudkové komise obsažené v posudcích pořizovaných v rámci odvolacího řízení, dle kterých žalobkyně potřebuje pomoc při 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a to přestože

žalobkyně v dovolání poukazovala mimo jiné na skutečnost, že nezvládá právě ty úkony, které jsou uvedeny ve zjištění v rámci sociálního šetření. Tímto postupem krajský úřad dle soudu zcela rezignoval na povinnost vypořádat se s žalobními námitkami vyplývající z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu.

S ohledem na shora uvedenou dikci ust. § 68 odst. 4 správního řádu obligatorně stanovující náležitosti rozhodnutí a s ohledem na základní pravidla správního řízení upravená v ust. § 2 odst. 1 správního řádu, dospěl soud k závěru, že předmětné žalobou napadené rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje je nepřezkoumatelné, když jeho odůvodnění je nedostatečné ve smyslu rozsahu i přesvědčivosti, což představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., která byla jedním ze dvou důvodů, proč soud přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Vada řízení spočívá v tom, že z „odůvodnění“ předmětného rozhodnutí není nikterak seznatelné, proč byly považovány námitky žalobkyně uváděné v průběhu správního řízení za mylné či bezpředmětné, nerozhodné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené. Dále z „odůvodnění“ správních rozhodnutí není vůbec patrné, jakými úvahami se správní orgány obou stupňů řídily při hodnocení důkazů.

Již výše soud předeslal, že důvodem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bylo i zjištění vady spočívající v tom, že skutkový stav, který byl správním orgánem vzat za základ napadeného rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, nemá oporu ve správním spise, jenž byl předložen žalovanou stranou.

K této vadě soud podotýká, že Krajský úřad Ústeckého kraje sice postupoval správně ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, když požádal Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem o vypracování posudku a následně si vyžádal i vyhotovení nového posouzení po obdržení vyjádření žalobkyně v rámci odvolacího řízení, ovšem ani vyžádáním si opakovaného posouzení ze strany příslušné posudkové komise Krajský úřad Ústeckého kraje nezajistil, aby předmětné posudky byly dostatečně průkazné a přezkoumatelné a v konečném výsledku objektivně vyhodnocovaly stupeň závislosti žalobce na pomoci jiné osoby. A to za situace, že uvedené posudky byly vzaty odvolacím orgánem jako klíčový důkaz v rámci odvolacího řízení.

Dle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Dále soud uvádí, že je toho názoru, že postup zjišťování závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby dle ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je třeba brát jako vzorové ustanovení i pro odvolací řízení, během něhož je prostřednictvím řízení u příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí skutkový stav přezkoumáván v samostatné proceduře. V řízení před dotyčnou komisí bylo proto nezbytně nutné vedle závěrů posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, rovněž přihlížet k výsledku sociálního šetření v domácnosti žalobkyně a také v daném případě bylo na místě vycházet z posouzení zdravotního stavu žalobkyně v rámci jednání komise na základě shromážděné zdravotní dokumentace. Komise ve shora nastíněném směru však nepostupovala, jak vyplývá z posudku ze dne 12.5.2011 a posudku ze dne 2.9.2011, ačkoliv na tyto posudky, které byly v odvolacím řízení před druhostupňovým správním orgánem rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti, neboť jinak by nemohly být klíčovým podkladem pro odvolací správní orgán, který z nich vycházel. Pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby má tudíž význam skutečnost, že při vypracovávání

posudkových závěrů se komise jakkoliv nevypořádala s odlišnými závěry, které jednak přineslo Magistrátem města Teplice náležitě provedené sociální šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26.10.2010 a jednak které obsahuje i posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice ze dne 18.1.2011, ohledně schopnosti resp. neschopnosti žalobkyně zvládat konkrétní úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti.

Na tomto místě soud konstatuje, že rozdíly mezi závěry vyplývajících ze sociálních šetření a závěry posudkových lékařů jsou časté. Jedná se nicméně o zcela logický, a ostatně i poměrně běžný jev, který je dán tím, že se posuzování závislosti těmito subjekty z podstaty věci odehrává na odlišném základě. Sociální pracovníci jsou v přímém kontaktu s posuzovaným, vycházejí ze svých poznatků získaných v souvislosti s návštěvou posuzovaného v jeho domácím prostředí a z rozhovoru s ním. Jejich závěry se tedy mohou do velké míry zakládat na subjektivních pocitech posuzovaného, zatímco posudkoví lékaři vycházejí výhradně z objektivně doloženého zdravotního stavu posuzované osoby ve spojení s konkrétní náplní jednotlivých zkoumaných úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Je pak zřejmé, že se závěry sociálního šetření a lékařských posudků mohou do určité míry lišit. Aby byla zpráva posudkové komise dostatečným způsobem vypovídající a mohla sloužit jako rozhodující důkaz, je nutné, aby se komise s takovými rozdíly vypořádala a dostatečně zdůvodnila své odlišné stanovisko. K tomu však v daném konkrétním případě i přesto, že si Krajský úřad Ústeckého kraje v rámci dovolacího řízení vyžádal opakované posouzení žalobce posudkovou komisí, nedošlo.

Z právě uvedeného tedy vyplývá, že v rámci správního řízení před Krajským úřadem Ústeckého kraje byly zcela pominuty závěry Magistrátu města Teplice z výsledku sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26.10.2010, neboť posudková komise se s tímto podkladem jakýmkoliv způsobem ve svých posudcích nevypořádala. Navíc komise se v rámci svého zkoumání ani v jednom z posudků jakkoliv nevypořádala ani s odlišným hodnocením jednotlivých úkonů péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, které má či nemá žalobkyně zvládat, jak bylo učiněno posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice dne 18.1.2011.

Soud je proto toho názoru, že posudek komise ze dne 12.5.2011, a posudek komise ze dne 2.9.2011 neposkytují objektivní vyhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, tak jak předpokládá ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, a proto nemohly být bez dalšího vzaty jako klíčové důkazy pro posouzení žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na péči ze strany Krajského úřadu Ústeckého kraje. Správní orgán z těchto posudků však výlučně vycházel, přičemž rovněž v rámci své rozhodovací činnosti zcela pominul i další podklad – výsledek sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26.10.2010, který v předmětné věci nepochybně byl také relevantním podkladem pro rozhodnutí ve věci. Navíc Krajský úřad Ústeckého kraje v rámci své rozhodovací činnosti naprosto opomněl vypořádat se i s odlišným hodnocením jednotlivých úkonů péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, jež žalobce má či nemá zvládat, které poskytl posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice ze dne 18.1.2011.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že skutkový stav, který byl Krajským úřadem Ústeckého kraje vzat za základ napadeného rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, nemá v reflexi ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách oporu ve správním spise, čímž došlo při jeho rozhodovací činnosti k vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Ze shora predestřených důvodů soud proto přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s.ř.s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude

žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění správních rozhodnutí a ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby spolu s náležitým podchycením ve správním spise. Pro úplnost soud poznamenává, že jím zaujatý názor v této věci koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č.j. 4 Ads 50/2009 - 63, jenž je dostupný na www.nssoud.cz).

Jelikož žalobkyně měla ve věci úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil ve výroku ad II. žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 116,-Kč, odpovídající žalobkyni vynaloženému poštovnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. ledna 2013

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová